

Ὁ Φασουλῆς με τόνον
 ἄστοδς τάφους τῶν προγόνων.

Τῆς Λαύρας ἐξημέρωσε ἡ ἐορτή και πάλιν
 κ' ἐγὼ ὕμνῳ τοὺς ἄθλους σας, τὴν γιγανταοὴ πάλιν.
 Ἐμπρός, σκιά, πετάξετε με ὅλα τάρματα σας...
 ἰδοὺ ! . . . ἐγὼ εὐρίσκωμαι ἀπέναντί σας μόνος . . .
 ὀρθώσετε τὰς κεφαλὰς και τὰναντηματά σας
 και δώσατέ μου φάσκειλα . . . τὰ δέχομαι ἐνγνώμωνας.

Ἴδου και πάλιν ἐρχομαι περίφροντες ὁ τλήμων
 και ἄφρονος παρατηρῶ τὰς τῶν προγόνων θήκας . . .
 ἄν ἐπιπαι, ὦ πρόγονοι, ἐγὼ και ὁ Φιλήμων,
 ἡ λήθη θὰ παρίστυρε τὰς θαναμασάς σας νίκας.
 Ἐγὼ κ' ἑκείνος, πρόγονοι, ἐμεῖς ὁ δὴ μόνον
 φυλάττομεν τὴν μνήμη σας εἰς τὴν ροὴν τῶν χρόνων.

Μόνος ἐγὼ προσέρχομαι ἀπ' ἄπην τὴν σωρείαν
 και εἰς τὸ χεῖρ μου κρατῶ καμπόσα παληομύλβα
 κ' εἰς στήχους γράφω με ἀνὰ τὴν νέαν ἱστορίαν
 και κλαῖω πρὸ τῶν τάφων σας και σὰς προσφέρω κόλλυβα,
 και τῆς Ἐπαναστάσεως τὸ λάβαρον βαστά,
 και σεις με φασκελόνετε γὰρ τὸ εὐχαριστῶ.

Ἄλλὰ ἐγὼ τὸ δέχομαι . . . ἄς εἶναι, δὲν πειράζει . . .
 και τῶρα, πρόγονοι σκεπτοί, ἀφήσατε τοὺς τάφους . . .
 ἀνὴρ ῥοδῖνον μέλλοντος ἀπὸ μακρῶν χαράζει
 κ' ἡ ὀδὴ στέφει τῶν νιῶν κ' ἐγκόνην τοὺς κροτάφους.
 Να ! σηκωθῆτε χαίροντες κ' ἴσως εἶδῶ τοῦ χρόνου
 μαζὶ με τὸν Διάδοχον νῦ ἐλθῶμεν τοῦ θρόνου.

Χαρῆτε και σικριτῆσατε κ' ἐγὼ με σὰς νῦ χαιρῶ . . .
 τοῦ θρόνου τὸν Διάδοχον εἶδῶ θὰ σὰς τὸν φέρο.
 Δὲν εἶναι ὅπως ἄλλοτε ἀνὴρικο παιδί,
 ἠνδρώθη κ' ἐμεγάλωσε πρὸς ὀδῶν τῶν Ἑλλήνων,
 τὸν ἔφαγαν τὰ γράμματα, ἡ γυνὼς κ' ἡ σπουδή,
 και τῶρα τοῦ ἐκάπνισε νὰ μᾶθῃ μανδολίνον.

Χαρῆτε, πρόγονοι σκεπτοί . . . τοῦ θρόνου ὁ βλαστὸς
 ἀνὴρ καθ' ὅλα ἔγινε και Βασιλεὺς σωστός.
 Ἐδῶ θὰ εἶδῃ μετ' ἐμοῦ τὴν κεφαλὴν τὸν κλίων,
 εἶδῶ με μῦρα θὰ χρισθῆ τῆς νέας Βασιλείας,
 κ' ἐγὼ κρατῶν τὸν ταμπούρα κ' ἀπὸ τοῦ μανδολίνου
 θὰ κάμωμεν ἄστοδς τάφους σας ἀγγέλιαν συναυλίας.

Και σεις εἰς τῶν ὀργάνων μας τὸν ἦχον τὸν γλυκὸν
 μοντεζόνοντες τὴν γενεάν τὴν ἀρματολικὴν
 με ὀστρον κ' ἐνθουσιασμένον θὰ λέτε ποὺ και ποῦ :
 «ἄνιτε, μορῆ, νὰ πιάσωμε κ' ἐμεῖς τὴν Ἄσπευδ»,
 και θὰ φωνάζετε μ' ἑμὰς ἐκεῖ ποῦ θὰ χορεύετε :
 «χαλάλι τὸ παληάμπιλο, ἄς κᾶν νὰ κουρεύεται.»

ὦ ! εἶλα, Ἐνθουσιασμέ, τριγύρω μου ν' ἀστράψης,
 τὸν ὀστρόν μου τὸν χλιαρὸν ὅς ἄλλοτε ν' ἀνάψης,
 νὰ φάλω τῶν προγόνων μου παιδιὰς και θουρούς,
 νὰ συγκινήσω με αὐτοὺς τοὺς Ἑλλήνας τοὺς κρόους,

νὰ γίνω ἕνας Πίνδαρος ἢ ἕνας κᾶν Τυρταῖος
 και τὴν πατριδα κυρετὸς νὰ καθῶς τιταρῶται.

Ἴδου ! ἐνθουσιαζομαι . . . δὲν εἶναι χωρατὰ . . .
 εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν πηγαῖνω κοῦτσι κοῦτσι,
 ἀπλόνομαι φαρδὺς πλατὺς ἐκεῖ ἄστον Γαλατὰ
 και μὸς προσφέρει μὲ Κανοῦ τοῦ ναργιλιέ μαρκουσί,
 και βλέπων τοὺς προγόνους μου ξεραῖνωμαι ἄστο γέλωτα
 και εἶναι ὁ παιάνες μου τρελλοῦ παπὰ Βαγγέλιου.

Σὰς συλλυποῦμαι ἀληθῶς, μεγάλοι πρόγονοι μου,
 με δάκρυα ὡς ἄλλοτε τὴν μνήμη σας δὲν βροῖχω,
 δὲν χάνεται εἰς θούρια ἡ λιγυρὰ φωνή μου,
 και ὄντε καταδύχομαι, προγόνους νὰ σὰς ἔχω.
 Τοῦ πρώτου ἐνθουσιασμοῦ μὸς ἔπασσε ἡ τεγγέλα . . .
 βρωμὰ και τὸ τσαροῦχι σας κ' ἡ παληοφουστανέλα.

Τὶ νὰ σὰς πᾶ ! . . . παρὸ ντυνῆς καθόλου δὲν μ' ἀρέσει
 ἡ κάπα, ἡ βλαχόκαλτσα, τὸ λιγῶμενος φῆσι.
 Χυδαῖται κᾶπως φαίνονται τῆς δόξης σας αἱ φημια,
 χυδαῖται τὰ μηλόνητα σας, ἡ τούτσα, τὸ θυμῶρι . . .
 ἐγὼ μονάχα ἐθνεγῆς ἐπιθῶμαι νὰ εἶμαι
 κ' ἄς ἔχω εἰς τὴν ράχη μου γαιδουρινὸ σαμάρι.

Ἐγὼ αὐτὴν τὴν εὐκλείαν ἄστο δῆαβόλο τὴν στέλλω,
 τοιαύτην ὀδῶν ἄς ποθῶν καμπόσοι τενεκίδες,
 ἐγὼ, μεγάλοι πρόγονοι, ἄλλους προγόνους θέλω
 μ' ἐσθώρακα μεταξωτά, με σμοῖνιεν, με λακίδες.
 Θέλω νὰ εἶναι ντιστεγνέ, λεπτοί, προνομιοῦχοι,
 και δχι κλέφτες πρόστυχοι με κάπα και τσαροῦχι.

Θέλω προγόνους αἵματος ὀλίγον κυανοῦ,
 νὰ εἶναι κλέφτες πόλεον και δχι τοῦ βουνοῦ.
 Τοιοῦτων πάπων ἱερὸς μὸς φαίνεται ὁ κάμνος,
 εἰς τοῦτους δὲ προσέρχετα ἡ νῦα οἰκουμένη
 με δλον τὸ θυμιαμα, ποῦ ἡ ἀρχαία Πάρος
 στής Ἀφροδῆτης ἐκαὶ τὰ ἐκατόν τεμῆνη.

Ἐσεῖς ἐφεροθῶθε με και ὄστερ' ἄστο καλὸ . . .
 μονάχ' αὐτοὺς τοὺς ντιστεγνέ γεννητορας καλῶ.
 Πᾶς πρόγονος φουσανεῖλδς μακρᾶν μου ἄς τραβῆ . . .
 εἰς τοῦτους περιφρόνησις και δυνατὸ μπαγλαράωμα,
 ἄστοδς ἄλλου τοῦ θυμιαμα ἐκεῖνο τοῦ Σαρῆ
 με τῶν ἀνθῶν τὸν χυμὸν και τὸ εὐδῶδες ἄρωμα.

Κᾶπως κ' ἐγὼ ἐξέπνησα τὸ τελευταῖον διήμενον
 και ἀπεστέρηφην ἔκοτε τοὺς ἰδικούς σας χρόνους,
 και ὄντε κᾶν με ἀνυθον σὰς ραῖνω ἡ και κᾶμινον
 και παύω ἀπὸ σῆμερα νὰ σὰς καλῶ προγόνους.
 Μακρῶν μου, γένη βάνασα και φροσφορῶν σῆμη,
 και θαναμασῆσι σας μοναχῶς ὁ Ἀῆμαρχος ἄς μείνη.

Ένας παππάς κι' ό Φασουλής
μετά μεγάλης συστολής.

Φ.— Βάλε τό πετραχίλι σου... παππά μου, μὴ ἀργῆς, και ἀρχίς οὐγγύορα νά μ' ἐξομολογῆς.

Παππά, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἄς ἔλθῃ κι' εἰς ἐμάς...

ἡ τῶν Παθῶν ἱσίμως Μεγάλη Ἑβδομάς και θίλω σάν Χριστιανός κι' ἐγώ νά κοινωνήσω και τόν Θεόν ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς οἶκτον νά κινήσω.

Εἶμαι πολὺ ἀμαρτωλός, ἀξίζω γιὰ τὸ κάρω.

και ἀρεσιν ἀμαρτιῶν προσέρχομαι νά πάρω.

Βάλε τό πετραχίλι σου... παππά μου, μὴ ἀργῆς.

και ἀρχίς οὐγγύορα νά μ' ἐξομολογῆς.

Π.— Και πόσα ἔχεις κρίματα ;

Φ.— Ἐνα βουόν ἐξ ἄμμου

δὲν εἶναι τίποτα, παππά, ἔμπρὸς ἑσὰ κρίματά μου.

Π.— Και ποίον εἶναι, ἄνθρωπε, τὸ πρῶτον σου τὸ κρίμα ;

Φ.— Νά μὴν πιστεύω πανταλῶς εἰς κανένον τὸ ρήμα.

Αὐτὸ ἐξ ὅλων πρῶτιστον τὸ θεωρῶ, παππά,

και ἀπὸ τοῦτο ἔπειτα πηγάζω τὰ λοιπά.

Π.— Βρῆ τί μου λῆς ;

Φ.— Τι νὰ σοῦ πᾶ... ποτὲ δὲν δίδω πίστιν.

Ἐστὴν λεγομένην ἀρετὴν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην.

Και τώρα, πάτερ ἄγιε, ἰδοὺ ποῦ μου ἔμειψες

κι' εἰς ἀληθῆ κατένυξιν τὸν δούλον σου—καλεῖς,

φοβοῦμαι μὴ ἴστην τόσην μου τὴν προσοχὴν σου στρέψῃς, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ φοβοῦμαι μὴ μὲ κλέψῃς, φοβοῦμαι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ μαῦρο φαρδομάνικο μὴ κρύβῃς, πάτερ ἄγιε, μαχαίρι μακρομάνικο, και ἑσὰ καλὰ καθόμμενα τὰ σωθικὰ μου βάλῃς και τοῦ θανάτου ἔπειτα τροπάρια μου ψάλῃς.

Ὅπου σταθῶ, Διδάσκαλε, κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσω

φοβοῦμαι και τὰ φράγκικα, φοβοῦμαι και τὸ ράσσο,

και ἂν μου ἴπῃς δι' ἀρετὴν φωνάζω «εὐκεία, ψεύτη,»

και φεύγω μὲ τὰ τέσσερα σὰν νά μου βάλουν νεύρι.

Ὅταν δ' ἀκούσω κάποτε Ἀρμόδιον κανένα

περὶ πατριδῶς νά λαλῇ μὲ λόγια φουσκωμένα,

χωρὶς νά ἔχω τὴν τιμὴν ποσῶς νά τὸν γνωρίζω,

ἀπὸ κοντά, Διδάσκαλε, τὸ χυδῶτον μου μυρίζω.

Ὅταν δ' ἀκούσω ἔξωθεν κανέν' Ἀρχιμανδρίτην

νά συμβουλεύῃ τοὺς πιστοὺς κι' ἐμένα τὸν κορπίτην,

δὲν ξέρω, πάτερ ἄγιε, γιατίι καμμιὰ φορὰ

μου βασκανίζει τὸ μαλατὸ ἰδέα κομπᾶ

και λέγω ἀπὸ μέσα μου «βρῆ ποῦ τὴν πῆς τὴν κλάρα ;

και σὺ γιὰ κάποιε παππαδιά θὰ ἔπαθες λαχτάρα.»

Ἐν γίνεαι, πάτερ ἄγιε, οὐκὸ Θεωμάδες κάνω

και ἑστόνομα τῆς ἀρετῆς τὰ πισινὰ μου πᾶνω.

Βεβαίως μὲ τοὺς λόγους μου, παππά μου, θ' ἀπορήσῃς

και ἴσως τὴν ἀμαρτωλὴν ψυχὴν μου ἀφορήσῃς,

και δὴν θὰ δώσῃς ἀδειαν εἰς ἄπιστον ἀρεῖον
 νὰ μεταλάβῃ τῶν σεπτῶν κί' ἀρχάντων μυστηρίων,
 ἀλλὰ γνωρίζω πρὸ πολλοῦ πὸς εἶμαι κολασμένος,
 πὸς εἶμαι ὁ Ἀντίχριστος ὁ μεταμορφωμένος,
 πὸς ἔλα τὰ δαιμόνια πνευμάτων σκοτεινῶν,
 πὸς ὁ Χριστὸς ἐξέβλεν ἐκ τῶν Γαβρηθῶν
 κ' ἐπήδησαν στριγγιζοῦσα τῶν χοίρων τὴν κοιλίαν,
 τὰ ἔγω μέσα μου, παππᾶ, χωρὶς ἀμβρολίαν.
 Γνωρίζω τὸ ἀπίσιον καὶ σκοτεινὸν μου μέλλον,
 πὸς δὴν θὰ ἴδω πόποτε τὴν ψὴν τῶν ἀγγέλων,
 πὸς θὰ φῆθῃ 'στὴν Κόλασιν τὸ ἀχαμνὸ κορμὶ μου
 κ' ὁ Διᾶβολος νυθημερῶν θὰ πῆν τὸ ζουμὶ μου,
 ἀλλ' ἂν μὲ κἄμῃ σὺ, παππᾶ, τῆς ἀρετῆς σου μύστην
 καὶ κατορθώτης ἀληθῆς μικρὰν τὰ δώσω πιστὴν
 εἰς τὸ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ νέα περιστάματα
 κ' ἄς εἶναι κουλουδάχατα καὶ φουσκωμένα ψεύματα,
 εἰς τὸ κυρίου Θεοδωρῆ τὴν μαύρην ρητορείαν,
 πὸς φέρε τὴν καταστροφήν καὶ τὴν πανολοθρίαν,
 'στους ρήτορας τοὺς νηστικὸς καθώκασι' στους χορτάτους,
 'στὴν δόξαν καὶ τὸν ἐλεθρον τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους,
 εἰς τὴν ψευδῆ ἀληθειαν, 'στὸ ἀληθεῖον ψεῦμα,
 'στῶν δικαστῶν τὸ δίκαιον καὶ 'στὸ εὐθὺ τῶν πνεύμα,
 'στῶν ντισεγκῆ τὰ αἵματα καὶ τὰ μεγάλα γένη,
 'στὴν θεοσέβειαν καὶ σοῦ καὶ καθὲ τραγογένη,
 'στὰ ἱερὰ διδάγματα τῶν Ιεροκρηύκων,
 'στὴν μὴ μοῦ ἄπτου ἀρετὴν τῶν ἐναερέων οἰκων,
 πὸς βροῦμα πίσω τῆς σκορπῆ καθὼς καὶ ἡ Μερφρετις
 καὶ ἡ ρεμουλα φρίνεται καὶ εἶναι ἡ τροφὴ τῆς,
 'στῶν γυναικῶν τὸ ἀμωμον καὶ τὴν ὀρθοροσόνην,
 τὴν νόμιμόν των οὐζέζιν καὶ τὴν ἔγκυμοσόνην,
 'στὸ ἄσπιλον τοῦ κἀλλυκο εὐχόμεον παρθενίας
 κ' ἔν γέν' εἰς πᾶσαν ἀρετὴν αὐτῆς τῆς κοινωρίας,
 ὦ ! τότε εἰς παππᾶς ἱμπρὸς μου θὰ φανῆς
 καὶ Πατριάρχῃς ἡ γρηγόρα σου πρέπει νὰ γενῆς.
 Π.— Ἐλα κοντά μου, ἀνθρωπε, καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω.
 Φ.— Φοβοῦμαι, πάτερ ἅγιε, πρὸς σὲ νὰ προχωρήσω,
 φοβοῦμαι τὰρολόγι μου μὲ τρόπο μὴ σουρωρήσω
 καὶ 'στὰ καλὰ καθόμενα νὰ μὴ μὲ μακραιώσω.
 Π.— Ἄφορισμένος εἰς φεὶ νὰ εἶσαι, τρισκατάρτα . . .
 μακρὰν μου, πνεῦμα πονηρὸν, μὴ μου τοὺς κύκλους τάρτατε.
 Φ.— Συγχώρει, πάτερ ἅγιε, τὴν ψυχικὴν μου νόσον
 καὶ χύσε εἰς τὸ πνεῦμά μου τῆς πίστεως τὴν δρόσον.
 Π.— Μακρὰν . . .
 Φ.— Παππᾶ μου, τοῦμπακλιν 'στους πόδας σου θὰ πῆσω.
 Π.— Μακρὰν μου, Δαίμων ἀπίστε . . . ἀφορισμένος ἔσο.

(Φεύγει μὲ φοίτην ὁ παππᾶς ἀνάθεμα εἰπόν
 κ' ὁ Φασουλῆς ἀπέχεται τὸ στήθος του κτυπῶν).

Ἐκαὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Φιλοπομπὴν ὁ θεμῶς, ὁ Παρασκευαΐδης,
 πὸς πρῶτον εἰς πᾶν καλὸν ἐργάτην θὰ τὸν ἴδῃς,
 τὸν Δάμπρον καὶ τὸν Στάμον τοῦ ἐκδιθεῖ κατ' αὐτὰς
 μὲ τὴσιν γλαφυρότητα καὶ τόσας ἀρετάς.
 Βιβλίον χρησιμώτατον, διδασκαλίαις πλήρει,
 πὸς πρέπει τώρα καθενὸς νὰ τὸ κρατοῦν αἰ χεῖρες.
 Ὀλίγα λόγια φρόνιμα, ὀρθότατα, σωστά . . .
 ἰδιαιτέρως ὁ Ρωμῶς παντοῦ τὸ συνιστᾷ.
 Συγχρόνως δὲ σὰς συνιστᾷ τὸν ἱατρὸν Μηνιάντην,
 τοῦ ἱεροῦ Ἀσκληπιοῦ δραστήριον ἐργάτην,
 πὸς ὄντως ὑπόκειμινος εἰς τὴν ἱατρικὴν,
 κ' ἐκ τοῦ πλείστον ἄσπετα καὶ δόκτορας ἰδῶν
 παθολογίαν ἔμαθε τὴν ἰσοτερικὴν
 καὶ κάθεται εἰς τὴν γνωστὴν τοῦ Βούλγαρη ὀδόν.
 Οὐχ ἦτον ἐν χαρῆ κ' ἔμετε ἀγγέλλομεν μεγάλην
 τὰ νέα Διηγήματα τοῦ Δάμπρου Ἐνυαλίη,
 πὸς ἐκείνησιν πρὸ καιροῦ ἐν τῇ Φιλιππουπόλει
 καὶ εἶναι νέος λόγιος καὶ τὸν γνωρίζου ἄλλοι.
 Τέσσερα φράγκα ἡ τιμὴ καὶ δὲ αὐτὰ 'στὸ χέρι,
 φοβεῖται γὰρ ὁ συγγραφεὺς τὸν καθὲ κανονίση.
 Ἐν τούτοις ἐπευχόμεθα μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν
 χρόνους πολλοὺς καὶ συνδρομὰς χωρὶς τινὸς ζημίας
 'στὸν Τσιριμώκου τοῦ γνωστοῦ τὴν Νέαν Ἐποχὴν,
 πὸς κατ' αὐτὰς θὰ ἐκδοθῇ 'στὴν πόλιν τῆς Λαμίας.
 Τὰ ἴδη καὶ καλλίτερα ἐπεύχομαι συγχρόνως
 'στῶν Ἰποδοῦλων τὴν Φωνήν, πὸς εἶναι ὀλη πόνοσ,
 καὶ ποιητὰς τὰ δεῖνὰ τῆς Κρήτης ἐκτενωθῆς
 καὶ μὲ αὐτὰ σπαράσσεται τὸ στέρον καθενὸς.
 Ἄλλὰ ἐπιχεται καὶ πᾶς, βαρὺν τὸν πόνον φέρων,
 ταχέως νὰ ὀνομαθῇ Φωνὴ τῶν Ἐλευθέρων.

Καὶ μὲ ξεχωριστὴ
 καὶ πρὸ καιροῦ γνωστὴ.

Φωκὸν, γραβάταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Λαβίλλ, πὸς εἶναι μία τρέλλα,
 ρεπουμπλικανὶς ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτια,
 στολίδια ὀλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπάτιζ,
 ἔλα τὰ ὄρη πράγματα καὶ ἀληθῶς ὄρητα,
 πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
 ὅπου εὐρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπιναίρειαν,
 κ' ἄς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κἄθε κουραϊδόνι.

Ὁ Ρωμῶς γνωστὸν σὰς κάτω — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ἔνεδοχόν τιν Ἰσθμῶ, — ἀπὸ 'στὸ λ' εἶδε τρεῖς 'στὸ εἶδε,

μὲ Χρησίον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνερα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κερκίρης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πρωτοστῆτος κεντρικῆς πόλεως.